

Sygn. akt I CSK 502/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa S. S.  
przeciwko L. P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 25 marca 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1). odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2). nie obciąża powoda S. S. kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego L. P.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu sprawy z powództwa S. S. przeciwko L. P. o zapłatę na skutek apelacji Powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 3 grudnia 2019 r. oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia Sądu Apelacyjnego wniósł Powód, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego uchylenie oraz przekazanie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Powód zarzucił wyrokowi Sądu *ad quem* naruszenie przepisów prawa materialnego,

tj. art. 415 k.c., art. 82 k.s.h. oraz art. 393 k.c., a ponadto naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 244 k.p.c., art. 234 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c., art. 230 k.p.c., a także art. 231 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Powód wskazał, iż obejmuje ona istotne zagadnienie prawne oraz jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od Powoda na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Powoda nie spełnia przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny

albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 marca 2019 r., sygn. akt I CSK 475/18; 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 506/17; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 529/17; 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt II CSK 728/17; 15 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 2/18; 10 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 798/17; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18; 29 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 42/18; 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 71/18; 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CSK 534/17; 12 marca 2018 r., sygn. akt III CSK 291/17; 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 650/15, niepublikowane).

W przypadku wskazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. np. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09; 12 marca 2010 r., sygn. akt II UK 400/09).

Według utrwalonego stanowiska judykatury, powołanie się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania

określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter.

W ocenie Powoda zagadnieniem prawnym, które wymaga wykładni, jest wyjaśnienie wzajemnej relacji pomiędzy odpowiedzialnością deliktową wynikającą z przepisów Kodeksu cywilnego a zasadami dotyczącymi likwidacji spółki jawnej wynikającymi z Kodeksu spółek handlowych. Skarżący nie zawarł jednak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania profesjonalnego wyводу spełniającego kryteria i wymagania określone w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, a wymagane od profesjonalnego pełnomocnika. Dotyczy to również uzasadnienia wniosku w zakresie dotyczącym przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c. Brak przedstawienia przez Skarżącego należytej argumentacji dotyczy w szczególności wskazania, iż Sąd *ad quem* nie rozpoznał istoty sprawy. Samo w istocie wskazanie w treści motywów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzutu wobec rozstrzygnięcia Sądu nie spełnia wymagań, jakie w tym zakresie stawiane są profesjonalnemu pełnomocnikowi. W tym kontekście też należy podkreślić, że z uwagi na fakt, iż przedsąd ogranicza się do rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia, dla oceny występowania w sprawie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie jest wystarczające wskazanie i szczegółowe umotywowanie zarzutów w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę sytuację majątkową Skarżącego.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia

z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).